

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXIX. ZATURDAG den 23sten JANUARY 1841. N. 4.

BEKENDMAKING.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 8 January 1841.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie, wordt hierby bekend gemaakt, dat de afstanddoening van het burgerregt in deze kolonie door Isaac Rois Mendez, by het bestuur is aangenomen, met ontheffing van denzelven van alle daaraan verbondene voorregten en pligten.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 15 January 1841.

NAMENS den HoogEd. Gestrengen Heer Gezaghebber dezer kolonie, wordt hierby bekend gemaakt, dat de afstanddoening van het burgeregt in deze kolonie door Mordochay de Marchena, by het Bestuur is aangenomen, met ontheffing van denzelve van alle daaraan verbondene voorregten en pligten.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 15 January 1841.

ALZOO de persoon van JOSEF IGARIO, zich by rekwest aan den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie vervoegd heeft, met verzoek om te mogen verkrygen *Brieven van Manumissie* voor het slaven kind PEDRO REGALARDO, oud vier jaren, zoontje van MARIA MAURICIA, hem in eigendom aankomende, zoo is het, dat de Heer Gezaghebber voormeld goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op het gemelde slaven kind mogt sustineren, opteroepen, om binnen den tyd van drie weken, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd de vereischte brieven van Manumissie verleend worden.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 15 January 1841.

ALZOO de persoon van PIETER BORN, zich by rekwest aan den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie vervoegd heeft met verzoek om te mogen verkrygen *Brieven van Manumissie* voor de Slavin JEANNET, dochter van LOUISA, oud 49 jaren, en hare zonen NOBLET, oud 11 en WILLEM LODEWYK, bygenaamd WILLIAM, oud 8 jaren, hem in eigendom aankomende, zoo is het, dat de Heer Gezaghebber voormeld goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken, en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op de genoemde slaven mogt sustineren, op te roepen om, binnen den tyd van *drie weken*, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd, de vereischte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 15 January 1841.

ALZOO de persoon van ANTONIA RICARDO, zich by rekwest aan den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie vervoegd heeft, met verzoek om te mogen verkrygen *Brieven van Manumissie* voor het slaven kind MARIA, dochter van HERMILLIA, oud 3 jaren, haar in eigendom aankomende, zoo is het, dat de Heer Gezaghebber voormeld goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken, en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op het gemelde slaven kind mogt sustineren, op te roepen, om, binnen den tyd van *drie weken*, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd, de vereischte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

OPROEPING.

DE ondergeteekende Weduwe van wylen den Heer D. BEEVERS, alhier gewoond en overleden, en testamentaire executrice in zynen boedel en nalatenschap, verzoekt al de genen, die vermeenen mogten eenige vordering tegen gemelden boedel te hebben, die vordering uiterlyk in den loop dezer maand aan haar op en aan te geven, terwyl die genen, welke aan den genoemden boedel schuldig zyn, zoo wegens des overledens practyk in de genees- en heelkunde, als anderzins, verzocht worden hunne rekeningen binnen den hiervoren bepaalden tyd, aan te zuiveren.

Curaçao den 13 January 1841.
Deweduwe D. BEEVERS.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekenden, Ouderlingen en Administrateuren van de Armen en Kerken Kas der Protestantsche Gemeente alhier, als speciale Gemagtigden van Mejufvrouw CORNELIA JACOBA BOR, zullen op Woensdag, den 3 der aanstaande maand February, by publieke opveiling, vóór het pakhuis van de WelEd. Heeren THS. JUTTING & A. DE VEER, doen verkoopen:

EEN HUIS en ERVE, gelegen aan de Overzyde dezer haven No. 192.

Curaçao den 15 January 1841.
A. DE VEER.
A. W. NEUMAN.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekende als Gemagtigde van den Heer BENJAMIN VAN ISAAC HENRIQUEZ, zal op Maandag, den 25 dezer, op publieke veiling doen verkoopen, vóór het Pakhuis van de Heeren D. & JB D. MEZA:

EENIGE SLAVEN.

JACOB H. D. MEZA.
Curaçao den 15 January 1841.

☞ *Het verblyf op 3 Weken bepaald.*

CROSS en ANDRAL, Tandmeesters, bieden hunne dienst aan voor alle heelkundige behandeling der tanden; zy zetten onvergankelyke porceleine tanden in, welde natuurlyke volkomen gelyken en dezelver dienst kunnen verrigten; zy maken de tanden schoon en trekken dezelven op de meest kunstmatige wyze uit. Men zal gelieven zich zonder tyd verwyl by hen te vervoegen, daar hun verblyf alhier zeer kort zal zyn.

Hunne woonplaats is aan de Overzyde der haven, boven de Stads-Apotheek.

Curaçao den 8 January 1841.

Te Koop
Ter Drukkery.

Almanakken
voor het Jaar 1841,

á 50 Centen kontant.

INNEMING VAN ST. JEAN D'ACRE.—Uit eene officiele depeche aan Lord Palmerston door den opperbevelhebber der britsche krygsmagt in Syrië, den kolonel C. F. Smith, gedagteekend St. Jean D'Acre, den 5 November, ontleenen wy het volgende, wegens de inneming van St. Jean D'Acre:

"Op den 20 laatstleden werd er door Sir Robert Stopford en my overeengekomen om het beleg van Acre te ondernemen. Dientengevolge werd Omar Bey gelast om met 2000 man turksche troepen van Sidon op Tyre aanterukken en den doortogt van den witten berg, noordwaards van deze plaats, te bezetten; en op den 31 vertrok de admiraal van de reede van Beyrout, met zich aan boord van het eskader nemende 3000 man troepen, onder het onmiddelyk bevel van den Pacha Selim, en kleine detachementen koninklyke artillerie en sappeurs, onder het bevel van Majoor Higgens.

"Omar Bey bereikte de hem toegewezene positie op den 2 dezer, gelykertyd dat de vloot vóór Acre verscheen.

"Wegens slappe winden konden de schepen niet vóór 2 ure des namiddags in het gevecht komen; als toen werd er een hevig vuur geopend, hetwelk zonder tusschenpozing aangehouden werd, tot dat de duisternis van den avond het gevecht deed ophouden. Omtrent 3 uren later verliet de gouverneur met een gedeelte van het garnizoen de stad, welke met den dageraad van den volgenden dag door de geallieerde troepen in bezit genomen werd.

"Gedurende het bombardement sprong het voornaamste magazyn en met hetzelve het gansche arsenaal. By deszelfs uitbarsting werden twee geheele regementen, die op de wallen geschaard stonden, vernield, zoo mede al wat zich levendig bevond binnen 60,000 vierkante yards. Het verlies aan leven wordt verscheidenlyk opgegeven, van 1200 tot 2000 man, enz."

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 22 January 1841.

VAN wege den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt hierby ter kennisse van de belanghebbenden gebragt: dat de Commissie benoemd tot het aanhooren en beslissen der bezwaren tegen de rekeningen *van het een percent patentregt over het vierde kwartal des afgeloopen jaars* 1840, daartoe op aanstaanden Woensdag, den 27 dezer, des morgens te elf ure, in de Raadzaal op het Gouvernements huis, zal zitting nemen.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 22 January 1841.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 30 dezer als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 18¼ Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op poene als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

OPROEPING.

DE Belastingschuldigen wegens Eigendommen en Bezittingen en het Personeel en Mobilair over het 4de kwartaal 1840, alsmede voor Geusurpeerde gronden over het voormelde jaar, worden mits deze aangemaand om het door hen verschuldigde in den loop dezer maand te komen aanzuizeren, willen zy niet na den afloop derzelve, door de afgifte der lyst van de uitstaande belasting ter geregtelyke invordering, zich blootgesteld zien aan kosten, die door eene tydige aanzuivering daarvan kunnen vermeden worden.

Curaçao den 22 January 1841.
De Koloniale Ontvanger,
C. L. VAN UYTRECHT.

BEKENDMAKING.

Curaçao den 21 January 1841.

DE eerste ondergeteekende in kwaliteit als Curator over de persoon van ROSA CATHALINA MORE en de tweede ondergeteekende in hoedanigheid van speciale gemagtigde van PEDRO PABLO en MARIA ROSA MORE, zullen op den 1sten February aanstaande, des morgens te tien ure, in het beneden lokaal van het Weeskamer gebouw, by publieke opveiling aan den meestbiedende verkoopen:

EEN HUIS, staande en gelegen aan de Overzyde dezer haven, in de 5 Wyk onder N° 329, in eigendom aankomende de voornoemde personen.

H. KIKKERT,
Fungerend Weesmeester.
C. F. NEUMAN.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
JANUARY 1841.

V. M. Donderdag den 7 te 10 u. 22 m. 's morgens.
L. K. Donderdag den 14 te 7 u. 55 m. 's morgens.
N. M. Vrydag den 22 te 0 u. 30 m. 's namiddags.
E. K. Zaturdag den 30 te 6 u. 24 m. 's morgens.

Uitgevoerd Zout gedurende het jaar 1840 van de Eilanden Curaçao en Bonaire.

VAN CURAÇAO:

	vaart.	v. zout.
Naar Cuba,	in 21	17,870.
„ Deensche eilanden,	„ 20	2,530.
„ Porto Rico,	„ 12	4,620.
„ Nd. Amer. havens,	„ 22	13,382.
„ St. Domingo,	„ 17	2,591.
„ Suriname,	„ 2	932.
„ Eng. W. I. eilanden,	„ 4	850.
„ Frans. W. I. eilanden,	„ 1	134.
„ St. Eustatius,	„ 4	735.
„ Elders,	„ 5	1,455.
Totaal	108	45,099.

VAN BONAIRE:

	vaart.	v. zout.
Naar Nd. Amer. havens,	in 24	31,482.
„ Havana,	„ 4	6,415.
„ W. I. havens,	„ 18	3,655.
„ Halifax,	„ 1	1,600.
„ de haven van Curaçao	„ 18	8,590.
	65	51,742.

Totaal Generaal uitgevoerd in 173 vaartuigen 96,841 vaten zout, zynde 28,496 vaten meer uitgevoerd dan in het vorige jaar.

Twee oorzaken, die de vaart in de Coraal zee of Caraïbische zee bemoeijelyken, zyn de koraalriffen en de stroom. Het is te bejammeren, dat het menschelyk vernuft nog geen werktuig heeft uitgevonden, door middel van hetwelk hy de snelheid van den stroom kon te weten komen. Het is de misgissing in den stroom, die de oorzaak is van het verlies zoo veler vaartuigen in deze wateren, hoewel dezelve door geoefende zeelieden gevoerd worden.

Aan dezelfde oorzaak is dan ook toeteschryven het verlies van de schoener AURORA, kapitein W. JONES. Dit vaartuig was vertrokken van Savanilla, met eene lading mais en eenige paarden, en was bestemd naar Kingston in Jamaica. Ten zuiden van dat eiland liggen de klippen van Moran, welke in dit druk bezocht wordende vaarwater het verlies van menig vaartuig veroorzaakt hebben. De zeebodem in derzelver nabyheid is ook bezaaid met fragmenten van schepen en met Nicaragua verfhout. Volgens stroomgissing dacht men, dat de AURORA ten westen dezer klippen was, toen dezelve regt op dezelve aanzeilende naby eene derzelve vast geraakte. Het was des avonds te 10 ure van den 26 November 1840, en de klip in de nabyheid der strandings plaats was niet zigtbaar, zynde dezelve slechts een voet boven den waterspiegel verheven. Het scheepsvolk ten getalle van negen personen, redde zich met de boot aan wal; doch het vaartuig was spoedig uit een geslagen, waarby de paarden omkwamen en de lading verloren ging. Slechts het grootzeil, waarin mais was gewikkeld, en een paar vaten water kwamen aan strand dryven. Vier dagen daarna begaven zich de schipper en drie man met de boot naar Kingston om redding voor de anderen te zoeken, en na vyftien dagen verblyf op deze klip werden de schipbreukelingen gered. Gedurende dien tyd hebben dezelven hun leven met geroosterde mais onderhouden.

Eenige maanden geleden scheepte zich een vader met zyn gezin aan boord van eene engelsche brik, welke hy met zyne eigendommen geladen had, te Jamaica in om het overschot van zyn leven, elders in Engeland, rustig te gaan doorbrengen; het vaartuig verging ongelukkiglyk op een van die klippen, en hy en twee andere schepelingen alleen reddeden zich uit de schipbreuk; toen hy zich in zekerheid bevond, doch zonder vrouw en kinderen en eenig eigendom, gaf hy zich aan wanhoop over, wierp zich in de zee en verdronk.

Een weinig verder ten westen liggen de klippen van Bajo Nuevo. Hier was het, dat het vaartuig verongelukte, waarop het gezelschap tooneelisten van IGLESIA, hetwelk in 1837 alhier vertooningen gaf, zich had bevonden. Dit vaartuig was van Cartagena vertrokken en was bestemd naar Cuba. Ten gevolge van deze stranding, verloren zeven personen het leven, namelyk vyf van de tooneelisten en twee van het scheepsvolk.

Het is opmerkenswaardig, dat de Engelschen in deze wateren geene vuurtoren hebben; de vuurtoren van Bonaire is de eersteling geweest in deze zee. Thans is er ook een te Guadaloupe opgerigt, zoo als men onlangs in deze Courant heeft kunnen zien.

Volgens de Caracas Couranten was de President van de republiek van den Ecuator. Generaal Flores, der regering van Nieuw Grenada met een korps troepen ter hulp gekomen. Het gevolg hiervan is geweest, dat deze regering weer de overhand heeft gekregen in de zuidelyke provintien van Nieuw Grenada, terwyl de opstand in de noordelyke provintien nog blyft voortduren. De burger oorlog is derhalven ontstoken en kan zeer lang duren. Als de zee provintien van die van het centrum gescheiden blyven, dan is de handel weldra geheel ten gronde, doordien de zee provinngeene eigene producten hebben, en slechts stapelplaatsen zyn van het binnenland.

De Jamaica Couranten betreuren zeer dezen opstand. De kooplieden aldaar hebben in Nieuw Grenada een aanmerkelyk kapitaal uitstaan, en derzelver schuldenaren vinden thans overvloedige voorwendsels om de betaling uitteslellen. Het zal derhalve belangryk zyn te vernemen, welke maatregels het engelsche gouvernement zal nemen om de crediteurs in Engeland waarborg te verschaffen voor het aandeel der columbiaansche schuld, dat Nieuw Grenada heeft overgenomen.

Zoo als bekend is, heeft Venezuela met derzelver crediteuren in Engeland eene schikking gemaakt ter afbetaling van het kapitaal en intresten harer schuld. Het ministerie heeft deze regeling tot eene gouvernements zaak gemaakt, namelyk hetzelve heeft de naleving van dit traktaat op zich genomen. Dit ministerie staat dan de regering van Venezuela borg, dat deze schuld op geene andere wyze kan opgeeischt worden dan in dit traktaat bepaald is; maar daarentegen zoude hetzelve voor de crediteuren opkomen, zoo het bestuur van Venezuela nalatig bleef in het aflossen dezer schuld volgens deze overeenkomst.— Het is ons niet bekend of er eene dergelyke overeenkomst met de republiek van Nieuw Grenada is gemaakt.

De regering van Venezuela heeft in deze tyden zich bevlytigd om de inwandeling van landverhuizers uit de Canarische eilanden te bevorderen, betalende hunnen overtogt en schenkende hun een stuk gronds ter bebouwing. Thans heeft de spaansche regering deze uitwandeling gehinderd, doordien Spanje door den burger oorlog ontvolkt zynde, zelve landbouwers behoeft. Het is om die reden, dat een zeker ondernemer zich by de regering van Venezuela heeft vervoegd met aanzoek om voor de spaansche emigranten, die zich wegens carlistische gevoelens thans in het zuiden van Frankryk bevinden, diezelfde voorregten te verkrygen, zoo zy zich naar Venezuela als landbouwers en handwerkslieden willen begeven; dit verzoek is met eenige bepalingen toegestaan.

Het is eene opmerkenswaardige byzonderheid, dat alle natien vergiffenis gegeven hebben aan staatsmisdadigers, die met gevangenschap of bannissement waren gestraft, nadat dezelven gedurende eenigen tyd deze straf ondergaan hadden. Zoo hebben de tegenwoordige keizer van Oostenryk en de koning van Pruissen by derzelver troonsbeklimming eene algemeene amnestie aan staatsmisdadigers geschonken, en ook niet lang geleden de koning van Frankryk; doch Venezuela alleen blyft nog strengelyk by het ten uitvoer brengen van het vonnis tegen de staatsmisdadigers van 1835. Het zal daarom te wenschen zyn, dat in de aanstaande zitting van het Congres in overweging worde genomen, dat er nog eenige weinige ballingen zyn, die jaren lang in vreemde landen tot werkeloosheid zyn gedoemd. De ondervinding van alle natien toch heeft geleerd, dat, by een volksopstand, aan gezagvoerders en personen, die eenig invloed uitoefenen op het volk, meestal geene keus overblyft dan om het land te ruimen of zich aan het hoofd der beweging te plaatsen, en die het laatste kozen om hierdoor het volk te leiden en daardoor nog het leven en eigendom der ingezetenen te kunnen beschermen. Zulks was ook in 1835 het geval met velen dergenen, welke zich thans in ballingschap bevinden. Het zou daarom wenschelyk zyn voor de zaak der menschheid en de eer van Venezuela, dat het aanstaande Congres verligting aanbrengt aan het lot van het klein getal ballingen, die gelegenheid gehad hebben bewyzen te geven, dat zy rustige en vreedzame gevoelens koesteren.

Wy lezen in de *Gaceta de Venezuela*, van den 20 December jl., dat kolonel José Maria Garcia, die ten gevolge der omwenteling van July 1835, in January van 1836, met de schoener Eloisa, van Puerto Cabello alhier de wyk had genomen, doch in het

verleden jaar op voorbeeld van andere uitgewekenen, die in hetzelfde geval met hem verkeerden en oogluikend waren toegelaten, naar het eiland Margaritha, zyne geboorteplaats, was terug gekeerd, in regten was betrokken en ter dood veroordeeld, doch thans door de uitvoerende magt tot eene gevangenisstraf van 4 jaren in de vesting Pampatar, is verwezen.

Het vonnis van het hooge geregtshof der Republiek van Venezuela luidt zakelyk aldus:—

Het hof gezien hebbende het vonnis, den 16 Sept. jl. uitgesproken door den Regter ter eerste instantie der provintie Margaritha, José M. Garcia veroordeelende tot de doodstraf en in de kosten en misen van justitie, als mede het antwoord van het hooge gouvernement, enz., merkt aan: dat Garcia bekend heeft en schuldig is bevonden, dat zynde hy kommandant van het station van Puerto Cabello, hy deel had genomen in de omwenteling van den 8 July 1835, eenige dagen in dien post was gebleven en naderhand door de gezagvoerders der zamenzweerders tot het bevel van de gewapende schoener Eloisa was benoemd; dat hy op dit vaartuig en onder bevel van Generaal Beluche eene reis had gedaan ten behoeve van den aan Generaal Carabaño beloofden bystand; dat hy van Cumana naar Barcelona was vertrokken en van daar troepen en bevelhebbers der opstandelingen naar Puerto Cabello had overgebragt; dat hy vervolgens was afgevaardigd om aan boord van zyn vaartuig drie honderd man troepen naar Casigua overtebrengen en terug gekeerd zynde te Puerto Cabello, aldaar was gebleven, tot dat hy orders had ontvangen om naar Curaçao te vertrekken ten einde levensmiddelen aftehalen; en dat hy eindelyk van deze gelegendheid gebruik had gemaakt, op dit eiland had gebleven en er tot nu toe had gewoond. Uit dit alles blykt dan, dat Garcia als beambte van het gouvernement zich had gevoegd by de zwamenzweerders tegen de wettelyke instellingen, zyne dienst verleenende als opperhoofd, en is dus zamenzweerder van de eerste klasse. Uit krachte hiervan regt doende op gezag der wet en ingevolge het 20 artikel der wet van den 15 Juny 1831, keurt het vonnis goed.— Overwegende echter, dat het gebleken is uit de daadzaken door den verdediger voortgebragt; dat Garcia uit Puerto Cabello in den nacht van den 8 Juny 1836 was gezeild, gezamentlyk met de gewapende schoener Carlotta, aan boord hebbende meer dan 20 officieren; dat dit zyn vertrek geschied was met oogmerk om het tegen het gouvernement vyandelyke eskader te verzwakken; dat toen hy te Curaçao was aangekomen, hy aan de beschikking van Generaal Mariño de uitrusting van zyne eigene schoener Eloisa had gesteld om aan het gouvernement van Venezuela te worden verzonden, hiermede een bewys gevende van zyn berouw over zyne misdaad; en dat de gouverneur en de plaatselyke kommandant van het eiland Margaritha en andere zeer geloofwaardige getuigen verklaard hadden, dat zy het verblyf van Garcia op dat eiland niet gevaarlyk beschouwden, verklarende tevens, dat sedert zyne uitlandigheid hy zich rustig had gedragen en weinig belang had gesteld om de party, waartoe hy behoorde, staande te houden, en dat hy geene daden had gepleegd, waardoor derden konde benadeeld worden. Eindelyk in aanmerking nemende den tyd, welke reeds verloopen is, en dat hy in hetzelfde geval verkeert met anderen, die wegens dezelfde misdaad reeds vergiffenis erlangd hebben, zoo verzoekt het hooge geregtshof aan ZE. den President der republiek om ten gunste van José Maria Garcia het 21ste attribuut, hetwelk hem door het artikel 117 der Constitutie wordt verleend, uittéoefenen.

In een ander nummer der *Gaceta de Venezuela* zien wy, dat de Heer David Hoheb door den Vicarus van Barquisimeto beledigd is geworden, toen hy zich by de uitoefening van lykplegtigheden in de hoofdkerk aldaar had bevonden, willende deze geestelyke niet toelaten, dat hy als Israëliet er by tegenwoordig zoude zyn. Eene depeche van wege het hoofd bestuur gebiedt denGouverneur vanBarquisimeto om te waken, dat niemand, welke van eene andere godsdienst moge zyn dan de katolyke, door de geestelykheid eenig leed aangedaan worde,wanneer hy tegenwoordig wil zyn by het uitoefenen der openbare eeredienst, zoo hy zich welvoegelyk en eerbiedig gedrage.

Deze Courant zegt verder:

„ De Admiraal Fleming, de goede vriend van Venezuela, is den 29 October ll. overleden aan eene ontsteking in de ingewanden,"

In de nota van Lord Palmerston van den 2 November laatstleden, aangaande de oostersche kwestie, komt eene uitdrukking voor, die byna gelyk is aan eene zinsnede, die Lodewyk XVIII. in de kamer der vertegenwoordigers heeft gebruikt.

Palmerston verdedigt de Sultan in het benoemen van een anderen gouverneur over Egypte in de plaats van den Pacha, zeggende: dat de Sultan het regt heeft om van zyne souvereine magt gebruik te maken om een zyner onderdanen naar goedvinden te verkiezen tot het bestuur van een zyner provintien; en Lodewyk XVIII. zeide: dat de koning van Spanje alleen het regt had om eenen regerings vorm in zyne staten daartestellen. Lodewyk zond een leger van honderd duizend Franschen in Spanje, de constitutie werd vernietigd, en een ieder, die eene verlichte denkwyze had, werd gebannen of het leven benomen.— De verdere gevolgen van deze bemoeijenis zyn voor Spanje geweest het verlies van Zuid Amerika en een burger oorlog, die het land heeft ontvolkt en verwoest. Palmerston gebruikt de engelsche zee en landmagt tegen den Pacha van Egypte, en de gevolgen hiervan zullen zyn om in Syriē en Egypte de aanvankelyke beschaving omverre te werpen en deze gewesten weer in aloude barbaarschheid terug te dompelen; en in den loop van jaren verkrygt Egypte, dat toch door deszelfs ligging bestemd is om onafhankelyk te zyn, nogmaals derzelver onafhankelykheid, doch eerst na een oorlog, die duizende menschen het leven zal kosten, even zoo als Spanje thans hare constitutie heeft terug bekomen.

Het ware te wenschen, dat het viervoudig verbond, hetwelk door geweld van wapenen Syriē denPacha heeft ontrukt en den Sultan heeft terug gegeven, tevens ten voordeele der menschheid konde verkrygen, dat de pynbank aldaar wierde afgeschaft en dat er eene andere wyze van regtsuitoefening wierde ingevoerd; doch volgens de nota van Palmerston is dit niet waarschynelyk: want naar luid dezer nota heeft de Sultan de souvereine magt om die inrigtingen te maken in zyne staten, welke hem in het hoofd komen; en als zyne onderdanen zich hier tegen verzetten, dan staat de zee en landmagt van Engeland gereed om hen te straffen. De ouden dachten menschelyker, dan het tegenwoordige menschdom denkt. In een vredes traktaat tusschen de Cartagenienzers en een naburigen staat werd er bepaald: "dat de menschenoffers zouden ophouden;" waarom dan ook niet by de teruggave van Syriē aan de Porte te bepalen: " dat de pyniging by de regtspleging afgeschaft worde."

Gelyk bekend is, hebben de Franschen in den jongsten veldtogt in Algerie de stad Miliana in bezit genomen en er een garnizoen van 1400 man achter gelaten. Het bezit dezer plaats was van veel belang, om dat het de marktplaats is der produkten zoo wel der binnenlanden als die, welke van buiten worden ingevoerd. Gedurende het heete jaargetyde was het den Franschen niet mogelyk om deze afgelegene stad ververschingen toetebrengen; dezelve is al dien tyd door de gansche krygsmagt van den Emir belegerd en bestormd geworden; een gedeelte van het garnizoon is bezweken, en van de overige bevond zich het grootste getal in de hospitalen; de overgeblevenen moesten dag en nacht dienst doen en stonden te bezwyken, toen zy eene andere fransche divisie zagen aankomen, die hen kwam aflossen door een nieuw garnizoen in de plaats te leggen en de zieken naar Blidah te vervoeren. Het was eerst in den herfst mogelyk geweest dit doen. De zekerheid van den dood heeft de bezetting overgehaald eerder het uiterste te wagen dan zich aan den Emir overtegeven.

De Koningin Christina, gewezene regentes van Spanje, was te Parys aangekomen en werd door de koninklyke familie byzonder vriendelyk ontvangen. Men zegt, dat het Lodewyk Philip gelukt is om eene huwelyks verbintenis te onderhandelen tusschen zynen jongsten zoon den Hertog van Montpensier en de jonge koningin van Spanje. Andere berigten bevatten echter, dat hy het voorstel heeft gedaan om den oudsten zoon van Don Carlos met Isabella te trouwen.

Kort namiddernacht van den 2 December heeft men andermaal een persoon, en wel dezelfde, welke twee jaren geleden er ontdekt is geworden in het kleedvertrek van de koningin gevonden. Zyn naam is Edward Jones, oud 17 jaren; het schynt, dat hy krankzinnig is. Men wist nog niets van zyne verhooren, hy had beloofd met de policie naar het Paleis te gaan om te toonen, hoedanig hy er in gekomen is.

HET DOODS-HOROLOGIE.

Een fantastisch verhaal.

Graaf MANFRED knielde diep geroerd naast het leger van zynen armen vriend, dat spoedig diens doodbed worden zou.— Het was stil en akelig in het nauwe vertrek, hetwelk slechts flaauw door eene nachtlamp verlicht werd. Groot en koud scheen de volle maan door het eenige venster en wierp haar licht op het armoedige leger des kranken, wiens luid gesteun alleen de zwaarmoedige stilte afbrak. MANFRED gevoelde eene kille huivering door al zyne leden, eene siddering overviel hem naast het bed van dezen langzaam stervenden; het was hem, als moest hy naar buiten by de menschen, om den adem eens levenden in plaats van dit doodsgereutel te hooren, om eene warme hand, in plaats van de koude, vochtige hand des stervenden te voelen. Langzaam stond hy van zyne knielende houding op, en sloop naar den haard, om het byna uitgedoofde vuur op te wakkeren, ten einde hem ten minste iets levendigs en helders zou omringen.— De kranke rigtte zich intusschen op, en blikte hem met strakke, verglaasde oogen aan, terwyl zyne borst zich hooger en sneller verhief in het ademloos gesteen.—

Knetterend flikkerde de vlam op en verspreidde eenen helderen glans door de kamer; eensklaps sprong er een kool knallend in de hoogte en viel midden in de kamer op den planken vloer neder. Tevens klonk er van het bed eenen akeligen, doordringenden schreeuw, en toen MANFRED verschrikt daarheen zag, bemerkte hy, hoe de kranke overeind in het bed stond, met wyd opgespalkte oogen en vooruitgestrekte armen naar de plek starende, waar de kool lag. Vreesselyk was het gezigt van de-

zen stervende, die, zoo het scheen, met eenen sterken schrik worstelde, op wiens trekken reeds de dood zyn zegel gedrukt had, wiens kort nachtgewaad niet de dorre en aardgraauwe armen en voeten, welke reeds met de doodskleur overtogen waren, bedekte ; vreesselyk was het sterkere gereutel, dat uit de borst van dezen nog niet gestorvene en ook niet meer levende voortkwam, en dof als uit het graf klonken de enkele woorden, die hy, nog immer de kool op den vloer aanstarende, uitbragt:

Weg! weg, met u! Wat wilt gy, vale schim! Ik zeg u, laat my met rust!"

MANFRED stond als van schrik verstyfd; zyne bevende voeten konde hem niet langer dragen; hy leunde tegen den muur en beschouwde sprakeloos de handelingen zyns vriends, by wiens aanblik hy nu eene hevige siddering ondervond. De stem des kranken werd luider en kryschender:—"Weg met u, zeg ik! Wat klemt gy u zoo vast aan myn hart! Ik zeg u, laat my met rust!"

Zoo, terwyl hy met beide handen van zich afsloeg, sprong de kranke met bovennatuurlyke kracht uit het bed, en op de plek aanvallende, waar de kool lag, bukte hy, greep haar met de hand aan en wierp ze in den haard terug, toen brak hy in een luid, wild gelach uit, voor hetwelk het hart van den armen MANFRED beefde, en ging naar zyn bed terug. De kool echter was diep in den vloer ingebrand en had eene zwarte vlek op denzelven nagelaten.

Het werd weder stil in de kamer. MANFRED ademde ruimer en sloop gerust gesteld naar het leger zyns vriends toe, wiens rustige, geregelde adem en geslotene oogen hem verkondigden, dat hy in eene zachte sluimering gevallen was. Zoo verliep er een uur, welks langzamen gang MANFRED op het groote zakuurwerk van zynen vriend, dat op het bed lag, gadesloeg, en welks geregeld tikken, benevens het nog altyd rustige ademhalen des kranken, alleen de nachtelyke stilte afbrak.

Met langzame slagen begon de naby zynde torenklok een weder voorby gesneld uur te verkondigen; MANFRED telde hare slagen—het was twaalf uur, het was middernacht. Onwillekeurig beefde hy, en als een bliksemstraal doordrong hem de gedachte aan de sprookjes en vertellingen uit zyne kinderjaren, en hy bekende zich zelven, dat eene geheimzinnige huivering altyd met dit middernachtsuur vergezeld ging. In dit oogenblik sloeg de vriend de oogen op en riep hem zacht by zynen naam.

MANFRED wendde zich tot hem.

"Hier ben ik KAREL!"

"Ik dank u," zeide de kranke zwak, "dat gy het zoo trouw by my uitgehouden hebt. Ik sterf MANFRED."

"Spreek zóó niet," hernam deze, en vatte liefderyk de hand des vriends.

"Ik zie u niet meer," zeide KAREL gedurig zachter en langzamer, "duistere wolken bedekken myn oog."

Plotseling rigtte hy zich op, nam het by hem liggende horologie, en legde het in MANFREDS hand. "Ik dank u," zeide hy, "voor alle liefde, die gy my bewezen hebt, voor alle weldaden en allen troost. Daar, neem dit horologie, het eenige wat ik nog bezit. Draag het tot myn aandenken. Is het my vergund, dan zal ik door dit horologie u waarschuwend myne nabyheid verkondigen. Vaarwel!"

Hy zonk neêr, de adem hield op, hy was niet meer!—MANFRED boog zich over hem, riep hem by zynen naam, legde zyne hand op het met zweet bedekte voorhoofd van KAREL,—hy voelde het immer kouder en kouder worden, tranen van het diepste medelyden kwamen hem in de oogen, vielen neder en berochtigden het bleeke gelaat des dooden. "Sluimer zacht," fluisterde MANFRED, en "moge u het graf de rust verschaffen, die gy op aarde vergeefs zocht."

Nog eenmaal drukte hy de hand des dooden vriends aan zyne borst, wikkelde zich toen in zynen mantel, stak het horologie, de erfenis des overledenen, by zich en ging naar zyne woning.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen hy uit een' onrustigen slaap ontwaakte. Met smart dacht hy aan den verloopen nacht, aan den gestorven' vriend. Hy haalde, in gedachte aan hem, het horologie uit,—het wees op half één uur; hy hield het aan zyn oor,—het stond stil; hy beproefde het op te winden,—vergeefs, het was niet afgeloopen.

"Zou het mogelyk zyn," mompelde MANFRED by zich zelven, "dat er werkelyk eene geestelyke betrekking tusschen den overledenen en dit zyn beminde, door hem steeds gedragen' horologie plaats had?" Hy zonk op zynen stoel neder en zonderlinge gedachten en vermoedens bekropen zyn opgewonden gemoed.

"Wat is tyd," vraagde hy zich zelven, wat is één uur? het kunstige werk van menschenhanden bepaalt, regelt hetzelve, geeft aan het leven zyne beteekenis, den menschelyken geest zyne voorgevoelens.—De schrik van het middernachtsuur bekruipt onze ziel niet, wanneer de wyzer van ons uurwerk verkeerd gaat, en het een uur afwykt. Het uurwerk is de despoot van den mensch, bepaalt de daden der koningen zoo wel als die des bedelaars, is zelfs beheerscher van den tyd, dien het zich ondergeschikt gemaakt heeft. Het uurwerk bepaalt zelfs de gedachten des menschen, zoowel als zyne handelingen; het uurwerk is de dryfveer van het menschelyk geslacht. In de armen des geliefden beeft het vreugdedronkene meisje, als de onverbiddelyke klok het uur slaat, dat hem van haar rukt. Vergeefs is haar smeeken, haar jammeren, hy moet voort, want de klok heeft geboden. In het volle genot des geluks beeft de moordenaar, want zyn oog valt op de wyzers der klok, en zy toonen het uur aan, in welke het reeds gebroken oog des door hem vermoorden hem voor de laatste maal aanzag, vergeefs tracht hy te glimlagchen, hy vermag het niet, want de klok heeft gesproken, en zyn geweten ontwaakt by de herinnering aan de gruwelen van dat uur. Sidderend, door de koorts des angstes aangegrepen, werpt de veroordeelde zyne blikken op de klok, de langzaam voortgaande wyzer brengt hem zyn doodsuur nader en nader; niet het op- en ondergaan der zon, niet het licht van den dag bepaalt zyn levenseinde, maar de klok. Wanneer de wyzer met gruwelyke onverschilligheid verder gaat en het cyfer aanwyst, dat zyne regters tot het uur zyns doods bestemd hebben, worden de deuren zyns kerkers geopend, en hy houdt op te leven. Zoo lang wy leven beheerscht ons het uur, en slechts de dood maakt ons vry van het uur en het uurwerk!

MANFRED was weder naar de eenzame woning zyns overledenen vriends gegaan en stond treurend naast het lyk, welks aangezigt den vrede in zyne verstyfde trekken droeg, die hy in het leven nooit had kunnen verwerven.

Hy overdacht het vreugdeloos leven van den overledene en hoe hy in de vier jaren, dat hy hem gekend had, hem nooit had zien lagchen. Tranen kwamen hem in de oogen en hy wendde zich van het lyk af.—Toen viel zyn blik op die zwarte vlek in de vloer, welke de kool gebrand had, het gansche vreesselyke tooneel des vorigen avonds stond voor zyne ziel, en eensklaps viel hem de gedaante in, of niet die zonderlinge vervoering van KAREL in verband had gestaan juist met die plaats van den vloer. Schrikkelyke vermoedens kwamen in zyn gemoed op, hy herdacht hoe het geweten dikwyls in het doodsuur van eenen misdadiger ontmaskerend gesproken had; hy herinnerde zich de somtyds raadselachtige droefgeestigheid van zynen vriend, de gade met welke hy langen tyd ongelukkig geleefd had en eindelyk van haar had willen scheiden, naar wier verblyf MANFRED hem dikwyls gevraagd, maar waarover KAREL steeds gezwegen had en menigmaal in onnatuurlyke drift uitgebroken was. Hy bedacht, met welke onverzettelyke eigenzinnigheid hy aan deze kamer hing, hoewel MANFRED hem, zynen naauwen bloedverwant, herhaalde malen dringend had, om in zyn huis zynen intrek te nemen. Ja, hy herinnerde zich nu zeer duidelyk, dat in dat nieuwsblad, waarin hy voor eenige jaren de aankomst "van den graaf van MANFRED" had gelezen, stond, "met zyne gemalin" aangekomen; eenige weken, nadat hy de aankomst van dezen bloedverwant gelezen had, was MANFRED tot hem gegaan en had hem alleen gevonden, en toen hem KAREL de scheiding van zyne gemalin vertelde, had hy niet verder gevraagd.

Dat alles kwam hem nu snel voor den geest, hy zag schuw op het lyk neder, en het scheen hem, alsof het hem met honend gelach en bevestigend toeknikte.

"Ik moet zekerheid hebben, riep hy luid, en bukte naar den vloer. Duidelyk bemerkte hy nu, dat de middelste planken, en juist die, waarin de brandvlek was, losser zaten dan de andere, en dat op vele plaatsen de nagels, die vroeger daarin gezeten moesten hebben, en wier spoor men nog duidelyk zag, ontbraken. Hy zag vorschend in de kamer rond en greep naar het mes, dat hy op de tafel vond. Hy beproefde de plank op te ligten, in den beginne wederstond zy, eindelyk gaf zy een weinig toe; met een stuk hout klopte hy er het mes dieper in, de nagels der plank werden meer en meer los, hy hefte en rukte er aan met al de kracht des angstes en der nieuwsgierigheid. Met een luid gekraak sprong zy los; hy ligtte ze op, en — verschrikkelyk schouwspel — een geraamte lag er lang uitgestrekt onder. MANFRED zonk byna bewusteloos ineen; vervolgens gevoelende, hoe noodzakelyk hier tegenwoordigheid van geest en kalmte was, spande hy al zyne pogingen in om bedaard te blyven, en staarde vast op het geraamte neder. Tusschen de tanden stak een papier; met afgewend gezigt trok MANFRED het er uit, vouwde het open en herkende weldra de hand van KAREL. Op het papier stond:

"Opdat niet een onschuldige in verdenking kome, verklaar ik hiermede, dat ik, graaf KAREL MANFRED, de moordenaar dezer vrouw ben. Die verklaring kan my niet schaden, daar ik voor mynen dood deze kamer nooit verlaten zal. Het kleine, ellendige huis is myn eigendom en ik bewoon het alleen, en ben dus zeker voor alle ontdekking. Eerst dan, wanneer ik niet meer ben, zal het geheim ontsluijerd worden, en voor den my onbekenden vinder dezer regelen voeg ik ter nadere opheldering nog een klein gedeelte myner levensgeschiedenis hierby."

(Het slot hierna.)

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is f 12. 's jaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.